

VALLANKUMOUKSELISESTA SANAHELINÄSTÄ¹

Kun sanoin eräässä puoluekokouksessa, että vallankumouksellista sotaa koskeva vallankumouksellinen sanahelinä saattaa tuhota vallankumouksemme, niin minua moitittiin väittelytavan jyrkkyydestä. Mutta on olemassa seikkoja, jotka velvoittavat asettamaan kysymyksen suoraan ja nimittämään asioita niiden oikeilla nimillä, sillä muussa tapauksessa aiheutetaan korvaamatonta vahinkoa puolueelle sekä vallankumoukselle.

Vallankumouksellinen sanahelinä on vallankumouksellisten puolueiden sairautena useimmiten sellaisissa tilanteissa, kun nuo puolueet ylläpitävät suoraan tai välillisesti proletaaristen ja pikkuporvarillisten ainesten välistä yhteyttä, liittävät, punovat ne yhteen ja kun vallankumouksellisten tapahtumien kulussa esiintyy suuria ja äkillisiä muutoksia. Vallankumouksellinen sanahelinä on vallankumouksellisten tunnusten toistamista ottamatta huomioon olemassa olevia objektiivisia, kyseisestä tilanteenmuutoksesta, kyseisestä asiaintilasta aiheutuvia olosuhteita. Erinomaisia, mukaansa tempaavia, päihdyttäviä tunnuksia, jotka ovat vailla maaperää — siinä vallankumouksellisen sanahelinän olemus.

Kun tarkastelemme vain tärkeimpiä niistä monista argumenteista, joiden mukaan olisi nyt, tammi- ja helmikuussa 1918, ryhdyttävä vallankumoukselliseen sotaan Venäjällä ja vertaamme objektiivista todellisuutta tähän tunnukseen, saamme vastauksen kysymykseen, olenko luonnehtinut asian oikein.

1

Lehdistössämme on aina kirjoitettu, että on valmisteltava vallankumouksellista sotaa — siinä tapauksessa, että sosialismi voittaa yhdessä maassa ja kapitalismi säilyy naapurimaissa. Se on kiistatonta.

Herää kysymys, miten tuo valmistelu on tapahtunut *käytännössä* Lokakuun vallankumouksemme jälkeen?

Tuo valmistelu on tapahtunut siten, että meidän on pitänyt kotiuttaa armeija, meidän on ollut pakko tehdä se, on ollut pakko niin ilmeisten, painavien ja kiistattomien syiden vuoksi, ettei ylipäänsä ole kuulunut yhtään ääntä kotiuttamista vastaan, puhumattakaan siitä, että puolueessa olisi syntynyt kotiuttamista vastustava „virtaus” tahi mieliala. Ken haluaa *mieltä* sellaisen originellin ilmiön luokkaperusteita kuin on armeijan kotiuttaminen sosialistisessa Neuvostotasavallassa, joka ei ole päättänyt sotaa imperialistista naapurivaltiota vastaan, hän löytää suuremmita ponnisteluitta nuo perusteet pientalonpoikaisen, takapajuksen maan yhteiskunnallisesta rakenteesta, maan, joka kolme vuotta kestäneen sodan jälkeen on joutunut äärimmäiseen rappiotilaan. Monimiljoonaisen armeijan kotiuttaminen ja *vapaaehtoisuuden* pohjalle rakentuvan Punaisen Armeijan² perustamistyön alullepano — sellaisia ovat tosiasiat.

Vertailkaa toisiinsa näitä tosiasioita ja sanoja vallankumoukselliseen sotaan ryhtymisestä vuoden 1918 tammi- ja helmikuussa, niin teille käy selväksi vallankumouksellisen sanahelinän olemus.

Ellei esimerkiksi Pietarin ja Moskovan järjestöjen harjoittama vallankumouksellisen sodan „puolustelu” olisi sanahelinää, niin loka- — tammikuussa olisimme saaneet nähdä toisenlaisia *tositapahtumia*: olisimme saaneet nähdä niiden käyvän päättäväistä taistelua kotiuttamista vastaan. Mitään sellaista ei kuitenkaan ole tapahtunut.

Olisimme saaneet nähdä pietarilaisten ja moskovaalaisten lähettävän *kymmeniä tuhansia* agitaattoreita ja sotilaita rintamalle ja kuulla sieltä joka päivä uutisia näiden kampaailusta kotiuttamista vastaan, tuon kampaailun saavutuksista ja kotiuttamisen keskeyttämisestä.

Mitään sellaista ei ole ollut.

Olisimme saaneet kuulla satoja uutisia Punaiseksi Armeijaksi järjestäytyvistä rykmenteistä, jotka pakkokeinoin pysähdyttävät kotiuttamisen ja aloittavat uudelleen puolustus- ja linnoitustyöt saksalaisen imperialismiin mahdollista hyökkäystä vastaan.

Mitään sellaista ei ole ollut. Kotiuttaminen on täydessä käynnissä. Vanhaa armeijaa ei ole olemassa. Uusi on vasta syntymässä.

Ken ei halua tuudittaa itseään sanoilla, julkilausumilla ja huudahduksilla, hän ei voi olla näkemättä, että helmikuussa 1918 esitetynä vallankumouksellisen sodan „tunnus” on mitä tyhjänpäiväisin korulause, jonka takana ei ole mitään reaalista eikä objektiivista. Tunne, toivomus, suuttumus, kiihtymys — siinä tuon tunnuksen ainoa sisältö tällä hetkellä. Ja tunnusta, jolla on vain tällainen sisältö, juuri sanotaankin vallankumoukselliseksi korulauseeksi.

Oman puolueemme ja koko Neuvostovallan teot, Pietarin ja Moskovan bolshevikkien teot ovat osoittaneet, että Punaisen Armeijan perustamisessa vapaaehtoisista ei *tois- taiseksi* ole onnistuttu pääsemään ensi askeleita pitemmälle. Kun tältä epämieluiselta tosiasialta, mutta kuitenkin tosiasialta, piiloudutaan julkilausumien taakse ja samaan aikaan ollaan asettamatta esteitä kotiuttamiselle ja myös *vastustamatta* sitä, niin se merkitsee itsensä huumuamista sanojen helinällä.

Kuvaavana vahvistuksena sanotulle on se tosiasia, että esimerkiksi puolueemme KK:ssa erillisrauhan huomattavien vastustajien *enemmistö* äänesti vallankumouksellista sotaa *vastaan*, äänesti vastaan sekä tammi- että helmikuussa³. Mitä tämä tosiasia merkitsee? Se merkitsee, että kaikki ne, jotka eivät pelkää katsoa totuutta silmiin, myöntävät vallankumouksellisen sodan mahdottomuuden.

Tällaisissa tapauksissa totuus kierretään tahi yritetään kiertää verukkeilla. Tarkastelkaamme noita verukkeita.

2

Ensimmäinen veruke. Vuoden 1792 Ranska oli yhtä suuressa rappiotilassa, mutta vallankumouksellinen sota paransi kaiken, elähdytti kaikkia, sai aikaan innostusta ja voitti kaiken. Vain ne, jotka eivät usko vallankumoukseen,

vain opportunistit voivat meidän vallankumouksemme, syvemmän vallankumouksen oloissa esiintyä vallankumouksellista sotaan vastaan.

Vertailkaamme tätä veruketta eli tätä argumenttia tosiasioihin. Tosiasia on se, että XVIII vuosisadan lopulla Ranskassa muodostui *ensin* uuden, korkeamman tuotantotavan *taloudellinen* perusta ja vasta sen tuloksena, päälysrakenteena oli mahtava vallankumouksellinen armeija. Ranska heitti ennen muita maita harteiltaan feodalismiin, lakaisi sen pois *monia vuosia jatkuneen* voittoisan vallankumouksen *jälkeen*, nostatti mistään sodasta väsymättömän kansan, joka oli valloittanut vapauden ja maan ja voimistunut feodalismiin poistamisen tuloksena, nostatti tuon kansan sotaan eräitä taloudellisesti ja poliittisesti takapajuisia kansoja vastaan.

Vertailkaa toisiinsa tätä tosiasiaa ja nykyistä Venäjää. Tavaton väsymys sotaan. Uutta taloudellista järjestelmää, korkeampitasoisempaa kuin on teknillisesti hyvin varustetun Saksan järjestynyt valtiokapitalismi, ei *vielä* ole olemassa. Sitä vasta luodaan. Meidän talonpoikamme on vasta saanut lain maan sosialisoinnista ⁴, mutta hän ei ole saanut vielä yhtään vuotta tehdä työtä vapaasti (vapaana tilanherrasta ja sodan kärsimyksistä). Meidän työmiehemme on alkanut karistaa harteiltaan kapitalistia, mutta hän ei ole vielä ehtinyt järjestää tuotantoa, tuotteiden vaihtoa, viljalla varustelua eikä *kohottaa* työn tuottavuutta.

Siihen suuntaan olemme kulkeneet, sille tielle olemme astuneet, mutta on selvää, että uutta, taloudellisesti korkeampaa järjestelmää *ei vielä ole olemassa*.

Voitettu feodalismi, vakiinnutettu porvarillinen vapaus, kylläinen talonpoika feodaalisia maita vastassa — siinä vuosina 1792—1793 sota-alalla tapahtuneiden „ihmeiden” taloudellinen perusta.

Nälkiintynyt ja sodan näännyttämä, sodan viiltämien haavojen paranteluun vastikään ryhtynyt pientalonpoikainen maa teknillisesti ja organisatorisesti korkeampaa työn tuottavuutta vastassa — sellainen on objektiivinen tilanne vuoden 1918 alussa.

Senpä vuoksi kaikki vuoden 1792 muistelut y.m.s. ovat pelkkää vallankumouksellista sanahelinää. Toistellaan tunnuksia, sanoja ja taistelukutsuja, mutta pelätään objektiivisen todellisuuden erittelyä.

3

Toinen veruke. Saksa „ei voi hyökätä”, *sen* kasvava vallankumous ei anna tehdä sitä.

Sitä argumenttia, että saksalaiset „eivät voi hyökätä”, erillisrauhan vastustajat toistelivat tammikuussa ja helmikuun alussa 1918 miljoonia kertoja. Varovaisimmat heistä määrittelivät, tietysti osapuilleen, 25—33 prosenttiseksi sen mahdollisuuden, että saksalaiset eivät voi hyökätä.

Tosiasiat ovat kumonnet nämä laskelmat. Erillisrauhan vastustajat yrittävät hyvin usein tässäkin kiertää tosiasioita peläten niiden rautaista logiikkaa.

Mikä oli alkujuurena virheelle, joka oikeiden vallankumousmiesten (eikä tunnevallankumouksellisten) pitää osata tunnustaa ja sulattaa?

Sekö, että me olemme yleensä manöveroineet ja agitoinneet rauhanneuvottelujen *yhteydessä*? Ei. Ei se. Manöverointi ja agitointi olivat tarpeen. Mutta piti myös määritellä „oma aikansa” niin manöveroinnille ja agitoinnille — kunnes saattoi manöveroida ja agitoida — kuin myös kaikkien manööverien lopettamiselle, kun kysymys nousi kärkeväenä päiväjärjestykseen.

Virheen alkujuuri oli se, että meidän ja Saksan vallankumouksellisten työläisten vallankumouksellinen yhteistyö korvattiin sanahelinällä. Me olemme auttaneet Saksan vallankumouksellisia työläisiä ja autamme edelleenkin heitä kaikella millä vain voimme — veljeilyllä, agitaatiolla, julkaisemalla salaisia sopimuksia j.n.e. Se on ollut käytännöllistä, asiallista apua.

Sen sijaan eräiden toveriemme sanat: „saksalaiset eivät voi hyökätä” olivat korulause. Meillä itsellämme oli vast'ikään vallankumous. Me kaikki tiedämme mainiosti, miksi Venäjällä oli vallankumous helpommin *aloitettavissa* kuin Euroopassa. Me näimme, ettemme voineet ehkäistä Venäjän imperialismin hyökkäystä kesäkuussa 1917, vaikka meillä oli jo ollut vallankumous, joka ei ollut ainoastaan alkanut ja kukistanut monarkiaa, vaan myös luonut kaikkialle Neuvostoja. Me näimme, me tiesimme, me selitimme työläisille: sotia käyvät hallitukset. Porvarillisen sodan lopettamiseksi on kukistettava porvarillinen hallitus.

Sanat: „saksalaiset eivät voi hyökätä” merkitsivät samaa kuin sanat: „me tiedämme, että Saksan hallitus kukistetaan

lähi viikkojen aikana". Todellisuudessa me emme sitä tietäneet emmekä voineet tietää, ja sen vuoksi nuo sanat olivat korulause.

On eri asia olla vakuuttunut Saksan vallankumouksen kypsymisestä ja auttaa vakavasti tuota kypsymistä, edistää voimien mukaan tuota kypsymistä *työllä*, agitaatiolla, veljeilyllä, millä hyvänsä, kunhan vain *työllä*. Sitä on vallankumouksellinen proletaarinen internationalismi.

Ja eri asia on sanoa suoraan tai välillisesti, avoimesti tai peitellysti, että Saksan vallankumous *on jo kypsynyt* (vaikkei se ilmeisesti olekaan siten), ja perustaa taktiikkansa siihen. Siinä ei ole hituistakaan vallankumouksellisuutta, se on vain sanahelinää.

Se on alkujuurena virheelle, joka esiintyy „korskeana, räikeänä, tehoisana, helskyvänä” väitteenä: „saksalaiset eivät voi hyökätä”.

4

Vain tämän sanahelinäjärjettömyyden toisintoa on sanonta: „tekemällä vastarintaa Saksan imperialismille me autamme Saksan vallankumousta, me lähennämme siten Liebkechtin voittoa Vilhelmistä”.

Tietenkin Liebkechtin voitto — joka on mahdollinen ja kiertämätön silloin, kun Saksan vallankumous kehkeytyy ja kypsyy — pelastaa meidät kaikilta kansainvälisiltä vaikeuksilta, pelastaa myös vallankumoukselliselta sodalta. Liebkechtin voitto pelastaa meidät minkä tahansa tyhmyytemme seurauksilta. Mutta antaako se oikeuden tyhmyyden tekoon?

Auttaako millainen tahansa Saksan imperialismille tehty „vastarinta” Saksan vallankumousta? Ken haluaa edes hiukan ajatella tai vaikkapa vain muistella Venäjän vallankumousliikkeen historiaa, hän havaitsee vaivatta, että vallankumousta edistää ainoastaan *tarkoituksenmukainen* taantumukselle tehty vastarinta. Venäjän puolivuosisataisen vallankumousliikkeen aikana olemme tulleet tietämään ja näkemään suuren määrän esimerkkejä epätarkoituksenmukaisesta vastarinnasta taantumukselle. Me marxilaiset olemme aina olleet ylpeitä siitä, että ottamalla tarkoin huomioon joukkojen voimat ja luokkien suhteet olemme määritelleet tietyn taistelumuodon tarkoituksenmukaisu-

den. Olemme sanoneet: kapina ei ole aina tarkoituksenmukaista, ilman tiettyjä edellytyksiä, joukkojen valmiutta se on seikkailua; me olemme hyvin usein tuominneet sankarillisimmatkin yksilöllisen vastarinnan muodot pitäen niitä tarkoituksettomina ja vahingollisina vallankumouksen kannalta katsoen. Vuonna 1907, katkeran kokemuksen perusteella, me hylkäsimme tarkoituksettomana vastarinnan tekemisen III Duumaan osallistumiselle j.n.e. j.n.e.

Saksan vallankumouksen auttamiseksi on joko rajoitettava propagandaa, agitaatioon ja veljeilyyn, kunnes saadaan voimia lujaan, vakavaan ja ratkaisevaan iskuun avoimessa sotilaallisessa yhteenotossa tai kapinassa, tahi on lähdeittävä kapinaan *tietäen*, ettei siten auteta vihollista.

Kaikille (paitsi ehkä sanahelinän kokonaan päihdyttäneille) on selvää, että jos vakava kapina tai sotilaallinen yhteenotto aloitetaan, *vaikka tiedetään*, ettei ole voimia, ettei ole armeijaa, niin se on seikkailua, joka ei auta saksalaisia työläisiä, vaan vaikeuttaa heidän taisteluaan, helpottaa heidän vihollisensa ja meidän vihollisemme asiaa.

5

Sitten on vielä veruke, joka on niin lapsellisen naurettava, etten olisi milloinkaan uskonut tuollaista argumenttia mahdolliseksi, ellen olisi kuullut sitä omin korvin.

„Sanoivathan opportunistit meille lokakuussakin, ettei meillä ole voimia, ei ole sotaväkeä, ei ole konekiväärejä, ei ole sotatekniikkaa, mutta kaikki tuo ilmaantui taistelussa, kun alkoi luokan taistelu luokkaa vastaan. Tuo kaikki ilmaantuu niin ikään Venäjän proletariaatin taistelussa Saksan kapitalistiluokkaa vastaan, avuksemme tulee saksalainen proletaari”.

Lokakuussa asia oli siten, että me otimme tarkasti huomioon nimenomaan *joukkojen* voimat. Me emme vain luuleet, vaan Neuvostojen *laajojen* vaalien kokemuksen perusteella *tiesimme* varmasti, että valtaenemmistö työläisiä ja sotilaita oli syyskuussa ja lokakuun alussa *jo* siirtynyt meidän puolellemme. Me tiesimme esimerkiksi Demokraattisessa neuvottelukokouksessa⁵ suoritetusta äänestyksestä, että talonpoikaistonkin keskuudessa koalitio on ajautunut karille ja siis meidän asiamme on *jo* voittanut.

Nämä olivat Lokakuun kapinataistelun *objektiivisia* edellytyksiä:

1) sotamiesten yllä ei ollut enää keppiä: sen oli murskannut vuoden 1917 helmikuu (Saksa ei vielä ollut kypsinyt „omaa” helmikuutaan varten);

2) sotamiehet olivat jo kokeneet ja suorittaneet loppuun, samoin kuin työläisetkin, tietoisin, harkitun, tajutun *erkänemisensä* koalitiosta.

Siitä, vain siitä johtui, että *tunnus* „kapinan puolesta” *oli lokakuussa oikea* (tämä tunnus olisi ollut virheellinen heinäkuussa, jolloin me *emme* sitä esittäneetkään).

Lokakuun opportunistien⁶ virhe ei ollut siinä, että he „pitivät huolta” objektiivisista edellytyksistä (vain lapset saattavat niin luulla), vaan siinä, että he arvioivat *väärin tosiasioita*, tarkastelivat pikkuseikkoja, näkemättä *tärkeintä*: Neuvostojen kääntymistä sovittelijain puolelta meidän puolellemme.

Kun asetetaan rinnakkain sotilaallinen yhteenotto Saksan kanssa (joka ei vielä ole kokenut „omaa” helmikuutaan eikä omaa „heinäkuutaan” puhumattakaan lokakuusta), Saksan, jolla on *monarkistinen* porvarillis-imperialistinen hallitus, ja lokakuun kapinataistelu Neuvostojen vihollisia vastaan, Neuvostojen, jotka olivat kypsyneet helmikuusta 1917 ja tulleet täysin kypsiksi syys- ja lokakuussa, niin se on selaista lapsellisuutta, että sitä kannattaa vain sormella osoittaa. Sellaisiin järjettömyyksiin sanahelinä saattaa ihmiset!

6

Toisenlaatuinen veruke: „Mutta Saksa tukahduttaa meidät taloudellisesti erillisrauhan sopimuksella, ottaa meiltä hiilen, viljan, saattaa meidät velkaorjuuteen”.

Rikkiviisas argumentti: on lähdettävä sotilaalliseen yhteenottoon *ilman armeijaa*, vaikka tuon yhteenoton ilmeisenä seurauksena on sekä velkaorjuus että sorto, sekä viljan poisotto ilman mitään vastiketta että Serbian ja Belgian asemaan joutuminen,— on lähdettävä siihen, sillä *muutoin* sopimuksesta tulee epäedullinen, Saksa perii meiltä vähittäismaksuina pakkoveroa 6 tahi 12 miljardia, viljaa koneista y.m.

Voi noita vallankumouksellisen korulauseen sankareita! Hylätessään imperialistisen „orjuuden” he vaikenevat

vaatimattomasti siitä, että jos halutaan lopullisesti vapautua velkaorjuudesta, *on kukistettava* imperialismi.

Me solmimme epäedullisen sopimuksen ja erillisrauhan, koska tiedämme, että *nyt* emme ole vielä valmiit vallankumoukselliseen sotaan, että on osattava odottaa (niin kuin me odotimme sietäessämme kerenskiläistä orjuutta, sietäessämme porvaristomme harjoittamaa orjuutusta heinäkuusta lokakuuhun), odottaa niin kauan kunnes vankistumme. Niinpä siis, *jos on mahdollista* saada äärettömän epäedullinen erillisrauha, *on se välttämättä otettava vastaan* pitäen silmällä *vielä* heikon sosialistisen vallankumouksen etuja (sillä Saksassa kypsyvä vallankumous ei ole *vielä* tullut meidän, venäläisten, avuksi). Vain siinä tapauksessa, jos erillisrauhan saaminen on *aivan* mahdotonta, pitää heti ryhtyä taisteluun — *ei siksi, että se olisi oikeaa taktiikkaa, vaan siksi, ettei silloin ole valinnan varaa*. Kun erillisrauhan saaminen on mahdotonta, niin on mahdotonta myös väitellä tuosta tai tästä taktiikasta. On vain välttämättä tehtävä mitä raivokkainta vastarintaa. Mutta niin kauan kuin on valinnan varaa, on valittava erillisrauha ja äärettömän epäedullinen sopimus, sillä se on kuitenkin sata kertaa parempi kuin Belgian asema.

Kuukausi kuukaudelta me tulemme vahvemiksi, vaikka olemme vielä nyt heikkoja. Sosialistinen maailmanvallankumous kypsyy Euroopassa kuukausi kuukaudelta, vaikka se ei ole nyt vielä täysin kypsynyt. Siksi... siksi, päättelevät „vallankumousmiehet” (voi kiusanhenkiä...), taisteluun on ryhdyttävä silloin, kun kuukausi kuukaudelta *heikkenevä* (Saksassa hitaasti, mutta varmasti kypsyvän vallankumouksen vuoksi heikkenevä) Saksan imperialismi on *ilmeisesti* meitä voimakkaampi.

Tunne-„vallankumousmiehet” järkeilevät erinomaisesti, he järkeilevät mainiosti!

7

Viimeinen ja kaikkein „rohkein”, laajimmalti levinnyt veruke: „Säädytön rauha on häpeä, se on Latvian, Puolan, Kuurinmaan ja Liettuan pettämistä”.

Onko ihme, että nimenomaan venäläiset *porvarit* (ja heidän hännystelijänsä novyilutshilaiset⁷, delonarodalaiset⁸,

novajazhiznilaiset ⁹⁾ kehittelevät innokkaimmin tätä muka internationalistista argumenttia?

Ei, se ei ole ihme, sillä tämä argumentti on ansa, johon porvaristo raahaa venäläisiä bolshevikkeja tietoisesti, ja osa bolshevikeista joutuu tuohon ansaan tiedottomasti, rakkaudesta korulauseisiin.

Tarkastelkaamme tätä argumenttia teoreettisesti: mikä on tärkeämpää, kansakuntien itsemääräämisoikeus vai sosialismi?

Sosialismi on tärkeämpää.

Voidaanko sen takia, että on rikottu kansakuntien itsemääräämisoikeutta, antaa sosialistinen Neuvostotasavalta raadeltavaksi, voidaanko se asettaa imperialismiin iskujen alle hetkellä, jolloin imperialismi on ilmeisesti voimakkaampi, Neuvostotasavalta ilmeisesti heikompi?

Ei. Ei voida. Se ei ole sosialistista, vaan *porvarillista* politiikkaa.

Edelleen. Olisiko rauha *vähemmän* häpeällinen, vähemmän anastusluontoinen siinä tapauksessa, jos „meille” palautetaan Puola, Liettua ja Kuurinmaa?

Venäläisen porvarin näkökannalta *olisi*.

Internationalistisocialistin näkökannalta *ei olisi*.

Sillä vapautettuaan Puolan (mitä eräät *porvarit* Saksassa yhteen aikaan halusivat) Saksan imperialismi kuristaisi *vieläkin kovemmin* Serbiaa, Belgiaa y.m.

Se, että Venäjän porvaristo pauhaa „säädytöntä” rauhaa vastaan, ilmentää oikein sen luokkaetuja.

Mutta kun eräät (korulausepaisetta potevat) bolshevikit toistelevat tuota argumenttia, niin se jo panee suremaan.

Katsokaapa englantilais-ranskalaisen porvariston menettelyä kuvaavia *tosiasioita*. Se yrittää nyt kaikin mokomin saada meidät sotaan Saksaa vastaan, lupaa meille miljoonittain hyvää, saappaita, perunaa, ammuksia, vetureita (luotolla... se ei ole „velkaorjuutta”, älkää pelätkö! se on „vain” luotto!). Se haluaa, että me *nyt* sotisimme Saksaa vastaan.

On ymmärrettävää, miksi sen täytyy sitä haluta: ensinnäkin siksi, että me pidättäisimme vastassamme osan saksalaisten voimista. Toiseksi siksi, että Neuvostovalta saataisi romahtaa helpoimmin ennenaikaisessa sotilaallisessa yhteenotossa Saksan imperialismiin kanssa.

Englantilais-ranskalainen porvaristo virittää meille ansaa: menkääpä, hyvät ystävät, sotaan *nyt*, me hyödyimme siitä tavattomasti. Saksalaiset rosvoavat teidät, „tienaavat” Idässä, antavat huokeammasta Lännessä, ja saman tien Neuvostovalta suistuu... Sotikaa, hyvät „liittolais”-bolshevikit, me autamme teitä!

Ja „vasemmistolaiset” (voi kiusanhenkiä) bolshevikit ¹⁰ työntyvät ansaan ladellen mitä vallankumouksellisimpia korulauseita...

Niin, niin, eräänä pikkuporvarillisuuden jälkien ilmentymänä on taipuvaisuus vallankumoukselliseen sanahelinään. Se on vanha totuus, vanha tarina, josta tulee liian usein uusi...

8

Kesällä 1907 puolueemme poti tiettyssä suhteessa samanlaista vallankumouksellisen sanahelinän tautia.

Pietari ja Moskova, melkein kaikki bolshevikit olivat III Duuman boikotoinnin kannalla, vaihtoivat objektiivisen erittelyn „tunteeseen”, työntyivät ansaan.

Tauti on uusiintunut.

Aika on nyt vaikeampaa. Kysymys on miljoona kertaa tärkeämpi. Tällaisena aikana sairastuminen merkitsee vallankumouksen panemista tuholle alttiiksi.

On taisteltava vallankumouksellista sanahelinää vastaan, täytyy taistella, välttämättä täytyy taistella, ettei meistä sitten joskus päästäisi sanomaan katkeraa totuutta: „vallankumouksellista sotaa koskeva vallankumouksellinen sanahelinä tuhosi vallankumouksen”.

„Pravda” № 31, helmikuun 21 p:nä 1918

Allekirjoitus: *Karpov*

„Izvestija VTsIK” № 43,
maaliskuun 8 p:nä 1918

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstistä, joka on tarkastettu
„Izvestija VTsIK” lehden
tekstin mukaan